

En un principi, a partir de l'abril de 1939, amb la reorganització de *La Principal de l'Escala*, havia d'ingressar com a 2n fiscorn al costat de Francesc Sala i Flaqué, que havia d'actuar com a director de la formació i 1r fiscorn. Malauradament, el bombardeig que patí l'Escala el migdia del dilluns 23 de gener de 1939 (del qual s'han complert 70 anys) va segar la vida del director de l'orquestra. Aquest fet, però, motivà que el jove Josep Ma. Vilà i Comas, que prometia molt com a instrumentista, hagués d'ocupar la 1a cadira, ja que la 2a posició passà a ostentar-la, a causa de la seva avançada edat, el veterà músic i compositor castelloní Josep Blanch i Reynalt (1888-1954), que fou qui desenvolupà les tasques de direcció a l'hora del concert. Per tant, a partir de llavors, en Josep Ma. sempre tocà el 1r fiscorn a les sardanes, el fiscorn a l'orquestra (concert i processons) i el trombó de vares o el violí a l'hora del ball.

"Carnet-pòster de La Principal de l'Escala per a la temporada 1942-43. A dalt, al centre, un jove Josep Ma. Vilà i Comas, i a baix, a la dreta, el seu pare (col. M. Font)".

Passada la Festa Major de l'Escala de 1942, el jove escalenc Francesc Sala i Sastre substituï Blanch en la posició de 2n fiscorn, per culpa d'una malaltia del veterà músic, i, a partir de llavors fou qui formà parella amb en Josep Ma. en els rengles de la formació escalenca. Un any més tard, després de la Festa Major de 1943 i de forma inesperada, fou cridat a files del